

des i Betænkningen, give heller ikke nogen Anledning til at antage det. Jeg udhæver denne Feiltagelse, fordi den høitærede Justitsminister gik ud fra den samme Forudsætning, maaskee ledet dertil af den ærede Landstingsmænds Dyringer i denne Henseende. Hvis det var rigtigt, naar Loven først var forkastet af den samlede Rigsdag, at Justitsministeren ikke desto mindre skulde lade den udkomme som en provisorisk Lov, saa troer jeg vel, at den høitærede Justitsminister var berettiget til det Udtryk, han i den Henseende brugte: *befynderligt*; men, da jeg ikke er gaaet ud fra denne Forudsætning, og heller ikke troer at have givet Anledning dertil, saa maa jeg naturligvis i den Henseende tillade mig Indsigelse imod, at mit Forslag skulde være af en saadan Bessaffenhed. Den høitærede Justitsminister har omtalt, at de Indsigelser og Indvendinger, der ere fremkomne, som meget seent, og maaskee for seent. Det maa vistnok indrømmes, at Indsigelserne ere komne noget seent; men, hvis disse Indvendinger maatte findes at være bespiede, saa kan jeg ikke dele den ærede Justitsministers Mening, at der ikke skulde tages Hensyn og tilbørligt Hensyn dertil. Det er af Bigtighed at faae en Lov, saa god og fuldkommen som muligt, men ikke en Lov, som maatte erkjendes at være mindre god og hensigtsmæssig. Den høitærede Justitsminister har anført, at, om der endog saa — idetmindste forstod jeg ham saaledes — vilde være Et og Andet at rette ved Loven, saa kunde man foretage det Tid efter anden. Deri kan jeg heller ikke være enig. Jeg troer, at en Lov helst bør udsættes, indtil den kan udkomme saa god og hensigtsmæssig som muligt. I technisk Henseende er jeg imod, at Loven udkommer, som Følge af de Indvendinger, der ere fremkomne fra Mænd, som jeg antager have en særdeles Indsigt, og til hvilke man derfor bør have Tillid. For saavidt den høitærede Justitsminister imidlertid

ikke skulde finde sig foranlediget til at lade en saadan provisorisk Lov udkomme, da vil dette kunne rettes ved Sagens 2den Behandling, idet jeg da skal formulere den Deel af Loven, som indeholdes i §§ 67—80, til et særligt Forslag, og saaledes henstiller til det ærede Thing, enten at antage eller forkaste disse Paragrapher. Det er saaledes min principale Mening, at Loven burde udsættes, med Undtagelse af den sanitaire Deel. Subdialiter maa jeg derimod tillade mig at berøre et Punkt, som, hvis Loven udkommer, forekommer mig at være af overordentlig Bigtighed; det er nemlig Lovens Omraade. Jeg formener nemlig, at dette idetmindste maa komme til at gaae saa langt, som den Commission, der tidligere har været nedsat til at udarbejde Lovudkastet, ønskede, saaledes, at Loven omfatter den Deel af Byens og Amtets Grund, som strækker sig til den ældre Demarcationslinie. Ja, jeg kunde i denne Henseende endog saa ønske, at de nærmest liggende Dele paa hin Side af Demarcationslinien maatte blive medindtagne derunder, altsom det viser sig, at Bygningernes Sammenhobning gjorde, at Loven derpaa burde anvendes. Jeg er forvisset om, at, hvis Loven ikke kommer til at strække sig saa vidt, vil det i Tidernes Løb medføre uhyre Tab, naar man skal rette de Forskjelligheder, som ville finde Sted paa en Deel af Amtets Grund, navnlig Frederiksbergs Andeel, der strækker sig dybt ind imellem Forstæderne. Det vil blive uundgaaeligt, seent eller tidligt, at denne Deel maa blive indbefattet under Kjøbenhavns Commune, og da vil det maaskee koste Millioner at faae Alt ordnet, hvis man vil have det i Overensstemmelse med hvad der iøvrigt henhører under Kommunen og dens Forstæder, saa at jeg paa det Varmeste maa anbefale, at Loven idetmindste maa komme til at naae til den ældre Demarcationslinie og, om muligt, videre.